

proto, že ke kladnému zodpovědění posléze uvedené otázky jemu postačil obsah předloženého lékařského vysvědčení, který právě otázku tu kladně zodpovídá. Tento úsudek žal. úřadu podléhá přezkoumání nss-u pouze s hlediska § 6 zák. o ss, avšak právě s tohoto hlediska nelze uznati, že by byl býval žal. úřad učinil své zjištění způsobem odporujícím spisům neb na neúplném podkladě neb s opomenutím podstatných forem správního řízení, a nelze proto v tomto směru uznati tvrzenou vadnost řízení. — — — — —

Č. 9420.

Zaměstnanci veřejní. — Učitelstvo: * Dekret dvorské komory z 11. dubna 1828, sb. pol. zák. a nař. Františka I. sv. 56, č. 31, neposkytuje úředníku (učiteli veřejné školy národní), vyslanému na substituci, nárok na náhradu výloh stěhovacích.

(Nález ze dne 14. října 1931 č. 14.849.)

Věc: Rudolf S. ve V. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o stěhovací náklady.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 9. listopadu 1919 ošr v P. st-le, definitivního učitele obecné školy ve V., přechodně přikázala škole v D. k výkonu služby jakožto učitele a správce školy. Výnosem ošv-u v P. z 21. srpna 1922 byl st-l dnem 31. srpna 1922 zproštěn svého přítomného služebního místa jakožto interimistický správce školy v D. a byl poukázán, aby nastoupil dnem 1. září 1922 službu jakožto definitivní učitel na obecné škole ve V.

Výnosem z 19. října 1925 zamítlo min. škol. v postupu stolic správních žádost st-lovu za přiznání náhrady výloh, jež st-li vzešly přestěhování z D., kdež konal substituční službu, do původního místa služebního ve V., poněvadž ze spisů vysvítá, že se st-l přestěhoval do V. dne 23. srpna 1922, ale jeho cestovní deník došel k ošv v P. až dne 14. září 1922, tudíž po uplynutí předepsané lhůty 14denní. — Ke stížnosti žadatelově zrušil nss nálezem z 30. dubna 1927. č. 9165 uvedený výnos pro nezákonnost, poněvadž jde nesporně o výlohy, spojené s přestěhování st-le při substituci, a poněvadž — jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 5782/26 — propadná lhůta 14denní, stanovená dekretem dvorské komory z 5. prosince 1826 pro předkládání cestovních partiikulářů, neplatí pro sčítování cestovních nákladů při substituci úředníků a učitelů veřejných škol národních.

Když po té min. škol. vrátilo spisy zšr-ě v Praze s uložením, aby o odvolání st-lově z původního jejího výnosu jednala..... jakožto o rozkladu, rozhodla zšr výnosem z 18. října 1928, že st-l nemá nároku na náhradu stěhovacích výloh, poněvadž nelze pokládati ani jeho přikázání na obecnou školu v D., ani návrat z D. do V. za přeložení ve smyslu zde směrodatného dekretu dvorské komory ze 13. září 1804

č. 31 sb. pol. zák. svazek 22; st-l byl do D. přikázán na čas potřeby, nepozbyv svého definitivního místa ve V., takže mu nenáleží náhrada stěhovacích výloh. — Z tohoto výroku se st-l odvolal. Toto odvolání zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stěžující si učitel domáhal se náhrady stěhovacích nákladů z místa, kde byl na substituci, již byl skončil, do místa své definitivní působnosti. Stížnost k nss-u opírá tento nárok, stejně jako to činilo st-lovo odvolání, o dekret dvorské komory z 11. dubna 1828 č. 31 sb. zák. polit., sv. 56 str. 92, vydaný pro státní úředníky (zřejmě prostřednictvím § 10 par. zák. č. 274/19). Stížnost namítá, že úřad měl se řídit tímto předpisem a nikoli, jak učinil, dekretem dvorní komory ze 13. září 1804 č. 31 sb. pol. zák. sv. 22 str. 134, a shledává ve vytýkaném postupu dotčení st-le na jeho právu, aby mu při návratu ze substituce byly přiznány stěhovací náklady.

Než v tomto názírání nelze dáti stížnosti za pravdu, neboť podle výslovného znění cit. dekretu z 11. dubna 1828 náleží substitutovi náhrada útrat cesty do místa substituce a zpět, k těmto nákladům však nenáleží výlohy stěhovací, zejména t. zv. »nábytečné«. Že tomu tak, plyne z toho, že jednak »útraty cestovní«, jednak »útraty stěhovací« jsou pojmy odlišné a že náhrada jich je upravena též různými normami, a to zejména náhrada útrat stěhovacích shora cit. dekretem dvorské komory z r. 1804.

Na náhradu útrat stěhovacích tedy st-l podle dekretu z 11. dubna 1928 nároku neměl. Že by pak mu byla tato náhrada příslušela na základě dekretu ze 13. září 1804, stížnost netvrdí.

Č. 9421.

Cesty. — Řízení správní: Je jednotlivý občan oprávněn stěžovati si do rozhodnutí zsp-é, kterým bylo k odvolání obce zrušeno rozhodnutí osp-é, zrušující usnesení obce o pasení dobytka na veřejné cestě obecní (Slezsko)?

(Nález ze dne 14. října 1931 č. 14.852.)

V ě c: Alois K. v S. proti ministerstvu vnitra o přípustnosti odvolání v záležitosti silniční.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 7. dubna 1924 stěžoval si st-l u zsk v Opavě na usnesení obecního zastupitelstva v S. z 9. března 1924, jímž dovoleno bylo dvěma příslušníkům této obce pásiti dobytek na cestě č. par., ač cesta ta byla rozhodnutím téže zsk z 18. prosince 1922 pravoplatně prohlášena za obecní cestu veřejnou, na níž podle § 8 siln. polic. řádu z 1. ledna 1878 č. 5 z. z. slez. jest pasení dobytka zakázáno.

Osp ve Frýdku, již stížnost tato postoupena k dalšímu řízení ve smyslu siln. polic. řádu, výměrem z 8. července 1924 podle § 92 slez.